

רבינו יוסף קארו זיע"א
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
נפטר בעיר חתום צפת תש"א
י"ג ניסן שנת ת"א שנת ה'ת"ק לפ"ק
וב' מנחת מנחם
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו יוסף קארו זיע"א

כל השנה
- הלכות -
- בכל יום -
מובטח לו שהוא
ב"ן "עולם הבא"!

משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"? אורת חיים היומי לימוד שולחן ערוך אורת חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו?
כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שייך אחרת
איזה טיפוש בעולם היה משיב לך בשלילי?

כו
חשוון

רבינו משה אלשיך זיע"א
נפטר בעיר קראית ז'י"ו
י"ח אייר שנת ת"א שנת ה'ת"ק לפ"ק
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו משה אלשיך זיע"א

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כפי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידיעת התורה.
נחריני עושה לשם יחיד קודם שא ברירה הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדנ"י מתנחדים יאהדונה"י
על ידי הנעלים בך חילו ורחימו ברחמיך שלים בשם כל ישראל.

- ב. הנהגים לשחות בראש השנה ויום כיפור כשאומרים זכרנו ומי כמוך צריכים לזקוף כשמגיעים לסוף הברכה. הגה: ואף על גב דבאבות כורע בסוף הברכה מכל מקום צריך לזקוף מעט בסוף זכרנו כדי שיהא נראה שחזור וכורע משום חיוב (דנרי עגמו לפיטו הטור):
 - ג. הכורע בוכל קומה לפניך תשתחוה או בולך לבדך אנהנו מודים או בהודאה דהלל וברכת המזון הרי זה מגונה (פירוש שאין לכרוע אלא במקום שתקנו חכמים):
 - ד. המתפלל צריך שיכרע עד שיתפקקו כל חוליות שבשדרה. ולא יכרע באמצע מתניו וראשו ישר זקוף אלא גם ראשו יכוף כאגמון:
 - ה. ולא ישחה כל כך עד שיהיה פיו כנגד חגור של מכנסים ואם הוא זקן או חולה ואינו יכול לשחות עד שיתפקקו כיון שהרכין (פירוש שהשפיל) ראשו דיו מאחר שניכר שהוא הפץ לכרוע אלא שמצער עצמו:
 - ו. כשהוא כורע יכרע במהירות בפעם אחת וכשהוא זוקף זוקף בנחת ראשו תחילה ואחר כך גופו שלא תהא עליו כמשאוי:
 - ז. כשכורע כורע בברוך וכשזוקף זוקף בשם:
 - ח. אדם ויש לו תמונת עבודת כוכבים בידו והגיע למקום ששוחין בו לא ישחה אף על פי שלבו לשמים:
 - ט. אין להוסיף על תארו של הקב"ה יותר מהאל הגדול הגבור והנורא ודוקא בתפלה מפני שאין לשנות ממתבע שטבעו חכמים אבל בתחנונים או בקשות ושכחים שאדם אומר מעצמו לית לן בה ומכל מקום נכון למי שירצה להאריך בשבחי המקום שיאמר אותו בפסוקים:
- סימן קיד – דין הזכרת הרוח וגשם ומל. ובו ט' סעיפים
- א. מתחילין לומר בברכה שניה משיב הרוח ומוריד הגשם בתפלת מוסף של יום טוב האחרון של חג ואין פוסקין עד תפלת מוסף של יום טוב הראשון של פסח:

- סימן קיא – דין סמיכות גאולה לתפלה. ובו ג' סעיפים
- א. צריך לסמוך גאולה לתפלה ולא יפסיק ביניהם אפילו באמן אחר גאל ישראל ולא בשום פסוק חוץ מה' שפתי תפתח. הגה: ויש אומרים שמותר לענות אמן על גאל ישראל וכן נוהגין (טור). ויש אומרים הא דצריך לסמוך גאולה לתפלה היינו דוקא בחול או ביום טוב אבל בשבת אין צריך (פירוש דטעמא דבעינן למסמך גאולה לתפלה דכתיב יענך ה' ביום צרה וסמך ליה יהיו לרצון אמרי פי וגו' וגואלי ושבת לאו זמן צרה ולעניות דעתי נראה דמה שאין כן ביום טוב הוא משום שהם ימי הדין כדתנן במשנה ב' פרק קמא דראש השנה בפסח על התבואה וכו') (הגהות אשרי פרק קמא דנרכות וכל זו הלכות שנת ומסמך על הלכות יום טוב). וטוב להחמיר אם לא במקום שצריך לכך (טור):
 - ב. החזן כשמתחיל שמונה עשרה בקול רם חוזר ואומר ה' שפתי תפתח ופי יגיד וגו':
 - ג. אם עד שלא קרא קריאת שמע מצא ציבור מתפללין לא יתפלל עמהם אלא קורא קריאת שמע ואחר כך יתפלל דמסמך גאולה לתפלה עדיף:
- סימן קיב – שלא להפסיק לא בשלשה ראשונות ולא בשלשה אחרונות. ובו ב' סעיפים
- א. אל ישאל אדם צרכיו בג' ראשונות ולא בג' אחרונות ודוקא צרכי יחיד אבל צרכי צבור שרי:
 - ב. אין לומר פיטוים ולא קרובין (פירוש קרובין ליוצר) (ויש אומרים שהוא ראשי תיבות קול רנה וישועה באהלי צדיקים) בתפלה. הגה: ויש מתירין הואיל וצרכי רבים הם (הג"ח והמסופות והר"י והר"ן ריש פרק במלא דלשג השנה והגהות מיימוני פרק י' וטור) וכן נוהגים בכל מקום לאמרם:
- סימן קיג – דיני הכריעות בשמונה עשרה ברכות. ובו ט' סעיפים
- א. אלו ברכות ששוחין בהם באבות תחלה וסוף ובהודאה תחלה וסוף ואם בא לשחות בסוף כל ברכה או בתחלה מלמדין אותו שלא ישחה אבל באמצעותן יכול לשחות:

סיב' רנו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בנסיית ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לנצח צדיקים.